

Denken aan Paula

We waren met zeven en noemden ons groepje 'the old cronies' (de bejaarde vriendinnen). Niet dat we toen al oud waren, maar daar gingen we naartoe en dat zouden we samen doen. Onze senior was Paula Semer. Ze wees daar soms op door te zeggen dat zij wel als eerste zou doodgaan. Maar het liep anders uit: ze overleefde twee cronies die een heel stuk jonger waren dan zij. Ik zou Paula nooit ontmoet hebben, als we niet alle twee in de media waren beland. Als kind en jongere woonden we weliswaar niet ver van elkaar op 'het zuid' in Antwerpen. Maar hoe klein ook die afstand, er lag een wereld van verschil tussen ons. Haar ouders waren socialisten en Paula liep school in het stedelijk onderwijs, terwijl ik thuis en in de parochiale zusterschool katholiek werd opgevoed. In die tijd waren mensen zoals wij 'tsjeven' voor haar familie terwijl wij op school leerden bidden voor onze 'vijanden'. Maar die vooroordelen lagen ver achter ons, toen we elkaar leerden kennen. Als jonge journaliste keek ik op naar de 'leading lady' van de BRT. Later vonden we elkaar vooral in de strijd voor vrouwenemancipatie. Dat ze lid werd van 'the old cronies' was dan ook vanzelfsprekend: we waren allemaal fervente voorvechters van de toen nog zeer schaarse gelijke rechten voor vrouwen.

In haar laatste levensjaren liet ze zich soms verbaasd uit over haar hoge leeftijd. Was het geen wonder dat ze nog leefde na haar borstkanker en wat nog meer dat haar lichaam had moeten doorstaan? Toen ik haar in mei opbelde om een afspraak te maken, bleek dat ze palliatief verzorgd werd. Toch reageerde ze enthousiast op mijn voorstel. Kort voor het geplande bezoek liet haar zoon echter weten dat ze stervend was. Twee dagen later was ze dood.

Vandaag denk ik aan haar terwijl ik naar de laatste nog bloeiende akeleien in de tuin kijk. Een keer, toen Paula hier op bezoek was, stonden we samen voor die bloemen, waarna een ietwat filosofisch gesprek volgde dat ik me vaag herinner. Paula kende de akelei niet, maar was er meteen weg van. Ik haalde er mijn bloemengids bij en we lazen dat akelei afstamt van het Latijnse aquila dat arend betekent, omdat, zo stond er, de bloemsporen gelijken op diens klauwen. Dat leek ons ver gezocht. De Engelse benaming, 'columbine', afkomstig van het Latijn voor duif, werd toegeschreven aan het feit dat 'de kroonbladen aan een groepje duiven deden denken.' Nog verder gezocht, dus. Maar wat verder werd vermeld dat de Britten de akelei ook 'granny's bonnet', oma's hoedje of mutsje noemen. Dat is pas een lieve naam. En ja, het klokje heeft iets van zo'n frivool kanten mutsje met fraaie zijlapjes die tot over de oren hangen... Maar welke naam je de akelei ook gaf, voor Paula waren ze vooral een wonder van de natuur. Ik beaamde dat maar veranderde 'natuur' in 'schepping'. Want als geloven me moeilijk valt, volstaat het soms naar bloemen, vogels, bomen, sterren... te kijken, om me te realiseren dat de wetenschap zoveel schoonheid niet echt kan verklaren. Paula knikte peinzend toen ik dat zei. Als ongelovige was ze het niet met me eens. Maar ze praatte er graag over. Ook eerder hadden we gefilosofeerd over de drang naar het absolute, waar ook zij vaak heimwee naar had. Het is die zoekende ziel in haar, die ik zal blijven gedenken.

T.S